

РЕШЕНИЕ

№ 4938

гр. София, 19.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 169 СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ИНА М. ГЕНЖОВА

при участието на секретаря ДИМИТРИНА Д. НИКОЛОВА
като разгледа докладваното от ИНА М. ГЕНЖОВА Гражданско дело № 20231110145689 по описа за 2023 година

Производството е по реда на Част втора, Дял първи от ГПК.

Предявени са от „...“ ЕАД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление гр. София, ул. ..., срещу Т. А. И., ЕГН *****, с адрес гр. София, ж.к. ..., при условията на обективно кумулативно съединяване положителни установителни искове с правно основание чл.415, ал.1 във вр. с чл.124, ал.1 от ГПК във вр. с чл.79, ал.1 от ЗЗД във вр. с чл.150 от ЗЕ и чл.86, ал.1 от ЗЗД за установяване дължимостта на вземанията, за които е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по реда на чл.410 от ГПК по ч.гр.д. №33077/2023г. на СРС, 169 състав, както следва: 1915,99 лева, представляваща стойността на доставена топлинна енергия за периода от м.05.2020г. до м.04.2021г., за топлоснабден имот, находящ се в гр. София, ж.к. ..., абонатен №..., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 14.06.2023г. до окончателното ѝ изплащане, 260,99 лева – мораторна лихва върху вземанията за ползвана топлинна енергия за периода от 15.09.2020г. до 06.06.2023г., 42,87 лева – такса за извършена услуга дялово разпределение на топлинна енергия за периода от м.05.2020г. до м.04.2022г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 14.06.2023г. до окончателното ѝ изплащане, и 9,20 лева - мораторна лихва върху таксата за дялово разпределение за периода от 16.07.2020г. до 06.06.2023г.

Ищецът твърди, че ответницата е потребител на топлинна енергия за битови

нужди за процесния период, но не е изпълнила в установените срокове задълженията си за заплащане на дължимите суми за доставената топлинна енергия, поради което ищецът депозирал заявление по реда на чл. 410 от ГПК и по ч.гр.д. №33077/2023г. на СРС, 169 състав, в негова полза била издадена заповед за изпълнение на парично задължение срещу ответницата за горепосочените суми. В законоустановения срок постъпило възражение от длъжника, поради което на ищеца било указано да предяви искове за установяване на вземанията си. С оглед изложеното ищецът моли съда да постанови решение, с което да се признае за установено, че ответницата му дължи претендираните суми, както и да бъде осъдена да му заплати направените по делото разноски. В съдебно заседание предявените искове се поддържат.

Ответницата е депозирала писмен отговор на исковата молба по реда и в срока на чл.131, ал.1 от ГПК, с който оспорва предявените искове. Поддържа, че между страните не е налице облигационно правоотношение за доставка на топлинна енергия. При условията на евентуалност прави възражение за изтекла погасителна давност за периода от 01.05.2018г. до 31.03.2020г.

Привлеченото от ищеца трето лице – помагач „...“ ЕООД счита предявените искове за основателни и доказани и моли да бъдат уважени.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, като взе предвид доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235 от ГПК, приема за установено следното:

Предявени са при условията на обективно кумулативно съединяване положителни установителни искове с правно основание чл.415, ал.1 във вр. с чл.124, ал.1 от ГПК във вр. с чл.79, ал.1 от ЗЗД във вр. с чл.150 от ЗЕ и чл.86, ал.1 от ЗЗД за установяване дължимостта на вземанията, за които е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по реда на чл.410 от ГПК по ч.гр.д. №33077/2023г. на СРС, 169 състав.

Спорно между страните по делото е дали през процесния период между тях е съществувало валидно договорно правоотношение за продажба на топлинна енергия.

Съгласно нормата на чл. 153 ЗЕ – в редакцията, действала до 17.07.2012 г. всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са потребители на топлинна енергия.

Понятието "потребител на топлинна енергия за битови нужди" е определено

в § 1, т. 42 ДР ЗЕ (отм.), действал до 17.07.2012 г.: физическо лице – собственик или ползвател на имот, което ползва топлинна енергия с топлопреносител гореща вода или пара за отопление, климатизация или горещо водоснабдяване. След отмяната на § 1, т. 42 от ДР на ЗЕ и с влизане в сила на измененията на ЗЕ от 17.07.2012 г., се въвежда понятието "клиент на топлинна енергия", което е еквивалентно по смисъл на понятието "потребител на топлинна енергия". Съгласно новата редакция на чл. 153, ал. 1 ЗЕ, действаща през исковия период, всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда – етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинната енергия.

С ТР № 2/2017 г. от 17.05.2018 г., постановено по тълк. дело № 2/2017 г. на ОСГК на ВКС, т. 1, са дадени задължителни разяснения относно хипотезата, при която топлоснабденият имот е предоставен за ползване по силата на договорно правоотношение с лица, извън посочените в чл. 153 ЗЕ, какъвто обаче не е разглежданият случай. В мотивите на същото тълкувателно решение е посочено, че, предоставяйки съгласието си за топлофициране на сградата, собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване са подразбираните клиенти на топлинна енергия за битови нужди, към които са адресирани одобрените от КЕВР публично оповестени общи условия на топлопреносното предприятие. В това си качество на клиенти на топлинна енергия те са страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие с предмет - доставка на топлинна енергия за битови нужди (чл. 153, ал. 1 ЗЕ) и дължат цената на доставената топлинна енергия.

С оглед на това собственикът или титуляр на вещно право на ползване на имот в сграда – етажна собственост, се явява потребител на отдадена от сградната инсталация и отоплителните тела на общите части на сградата топлинна енергия. По силата на закона между битовия потребител и топлопреносното предприятие възниква правоотношение по продажба на топлинна енергия при публично известни общи условия без да е необходимо изричното им приемане от потребителя. Достатъчно е взето решение на Общото събрание на етажните собственици за присъединяване към топлопреносната мрежа, за да бъде всеки етажнен собственик потребител на постъпилата в сградата топлинна енергия.

Ищецът свързва качеството на ответницата на потребител на топлинна енергия за битови нужди с качеството ☐ на собственик на топлоснабден имот. В

случая от приетите като доказателства по делото Окончателен разпределителен протокол на жилищата, собственост на ЖСК „Цветенец“, кв. ..., общо 113 на брой, едно ателие, две портиерски помещения и принадлежащите към тях мазета и тавани, приет на Общо събрание на ЖСК „Цветенец“ на 10.03.1987г., удостоверение от „Географска информационна система – София“ ЕООД за настоящ адрес на жилищна сграда ЖСК „Цветенец“, както и Декларация по чл.14, чл.27 и §2 от ПЗР на ЗМДТ с вх. №./28.03.1998г., подадена от Т. И., се установява, че ответницата Т. А. И. е собственик на процесния топлоснабден имот. Поради това съдът приема, че същата е битов клиент за доставка на топлинна енергия по смисъла на §1, т.2а от ДР на ЗЕ, за имота абонатен №....

Съгласно разпоредбата на чл.150, ал.1 от ЗЕ продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на потребители на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕР /писмена форма на договора не е предвидена/. Съответно според нормата на чл.150, ал.3 от ЗЕ в срок от 30 дни след влизането в сила на общите условия потребителите, които не са съгласни с тях, имат право да внесат в съответното топлопреносно предприятие заявление, в което да предложат специални условия. По делото не са релевираните твърдения, нито има данни, че ответницата е упражнила правото си на възразение срещу Общите условия.

Поради изложеното и с оглед елемента на административно регулиране в чл.150 от закона, съдът приема, че между страните по делото са налице договорни отношения по продажба на топлинна енергия за битови нужди с включените в него права и задължения на страните, съгласно ЗЕ и Общите условия. Дори и да се прекрати топлоподаването към индивидуалните отоплителни тела в жилището, съгласно изричната норма на чл. 153, ал. 6 от ЗЕ ответникът остава потребител на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация и от отоплителните тела в общите части на етажната собственост. Съобразно становището, възприето в мотивите на ТР №2/2016г. на ОСГК на ВКС, поради естеството на етажната собственост отказът от топлоснабдяване на цялата сграда не може да бъде направен от отделния титуляр на права върху обекти в сградата, нито пък той може сам да реши да се ползва ли сградната инсталация за доставка на топлинна енергия. Решението за това се взема от квалифицирано мнозинство от всички етажни собственици или титуляри на вещно право на строеж и то обвързва всеки отделен етажнен собственик, независимо дали е съгласен с него.

Съгласно разпоредбата на чл.139, ал.1 от ЗЕ разпределението на топлинната

енергия в сграда - етажна собственост, се извършва по система за дялово разпределение. Начинът за извършване на дяловото разпределение е регламентиран в ЗЕ /чл.139 – чл.148/ и в Наредба № 16-334 от 06.04.2007г.

Топлинната енергия за отопление на сграда - етажна собственост, се разделя на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия за отопление на имотите /чл.142, ал.2 от ЗЕ/, като според чл.145, ал.1 от закона топлинната енергия за отопление на имотите в сграда - етажна собственост, при прилагане на дялово разпределение чрез индивидуални топломери се определя въз основа на показанията на топломерите в отделните имоти.

В случая индивидуално измерване на потреблението на топлинна енергия и вътрешно разпределение на разходите за отопление и топла вода е възложено на третото лице – помагач „...“ ЕООД.

С оглед на така действащата нормативна уредба следва да се приеме за установено, че за ответницата е възникнало задължение по силата на закона и договор при общи условия да заплаща на ищцовото дружество количеството подадена топлинна енергия за процесния топлоснабден имот.

Доставката на топлинна енергия в обема, съответстващ на претендираната от ищеца цена, не се оспорва и се установява от представените по делото доказателства – протоколи за отчет на топломерите в имота, издадена обща фактура за всеки отоплителен сезон. Установява се и обстоятелството, че през процесния период третото лице - помагач е извършвало дялово разпределение на топлинна енергия в съответствие с действащата нормативна уредба, като са издавани индивидуални изравнителни сметки за дялово разпределение за абонатен №.... Не се оспорва от ответника стойността на доставената топлинна енергия през исковия период, която възлиза общо на сумата от 1915,99 лева, като след като се установи наличие на облигационна връзка между страните, предявеният иск се явява основателен и доказан в пълния му предявен размер.

По отношение на иска за установяване дължимост на такса за услугата дялово разпределение:

По арг. от чл. 139, ал. 2 ЗЕ, дяловото разпределение на топлинна енергия се извършва от топлопреносното предприятие или от доставчик на топлинна енергия самостоятелно или чрез възлагане на лице, вписано в публичния регистър по чл. 139 а ЗЕ. Съгласно чл. 139в ЗЕ, когато топлопреносното предприятие или доставчикът на топлинна енергия не са регистрирани по реда на чл. 139а, те

сключват писмен договор за извършване на услугата дялово разпределение с лицето, избрано от клиентите по реда на чл. 139б (при Общи условия), в който се уреждат цените за извършване на услугата дялово разпределение на топлинна енергия, които се заплащат от страна на потребителите към топлопреносното предприятие, а след това - от топлопреносното предприятие към търговеца, осъществяващ дялово разпределение – арг. чл. 139, ал. 3, т. 4 ЗЕ. Съгласно чл. 22, ал. 2 и чл. 36, ал. 1 и 2 от ОУ, приложими за процесния период, потребителите (клиентите) заплащат на доставчика както сумите за потребление на ТЕ, така и сумите за извършване на услугата дялово разпределение от избрания от тях търговец, като стойността ѝ се формира от: 1 цена за обслужване на партидата на клиента, включваща изготвяне на изравнителна сметка; 2 цена за отчитане на един уред за и броя на уредите в имота на клиента и 3 за отчитане на уредите за дялово разпределение, извън обявените от търговеца дати се заплаща допълнителна цена по ценоразпис, определен от продавача. Редът и начинът на заплащане на услугата дялово разпределение се определя от продавача, съгласувано с търговците, извършващи услугата и се обявява по подходящ начин на клиентите. Предвид изложеното, ищецът е активно материалноправно легитимиран по иска за заплащане на услугата дялово разпределение. През процесния период е извършвано дялово разпределение на топлинна енергия в съответствие с действащата нормативна уредба, като са издавани индивидуални изравнителни сметки за дялово разпределение за абонатен №....

Ответницата, чиято е доказателствената тежест в процеса да установи, че е платила на ищцовото дружество дължимите суми за ползвана топлинна енергия и такса за извършена услуга дялово разпределение за процесния период, не е ангажирала доказателства за извършени плащания.

Ответницата е направила възражение за изтекла погасителна давност, което съдът намира за неоснователно по следните съображения:

Според становището, възприето в Тълкувателно решение №3/2011г. ОС на ГК и ТК на ВКС на РБ вземанията за потребената топлинна енергия са такива за периодични плащания, поради което се погасяват с изтичането на тригодишна погасителна давност, съгласно чл.111, б."в" от ЗЗД. Различният размер на всяка месечна вноска не променя периодичния характер на вземането за нея, защото то произтича от повтарящите се еднородни задължения с посочен в общите условия падеж. Съгласно разпоредбата на чл.114, ал.1 от ЗЗД давността започва да тече от момента на изискуемостта на вземането, като при срочните задължения давността тече от деня на падежа. В случая според общите условия месечните суми за

топлинна енергия са били дължими в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Следователно за претендираната от ищцовото дружество главница, касаеща процесния период, тригодишният давностен срок тече от момента, в който изтича срока за нейното заплащане. В случая заявлението по чл.410 от ГПК е подадено на 14.06.2023г., съответно, вземанията на ищцовото дружество за стойността на доставената топлинна енергия с настъпил падеж преди 14.06.2020г. са погасени по давност, но такива не се претендират в настоящото производство, доколкото задължението за месечна вноска за първия месец от процесния период - м.05.2020г., определено по прогнозна консумация на сградата, е с настъпил падеж на 15.07.2020г., т.е. същото не е погасено по давност.

Относно изискуемостта и забавата на дължимите суми за консумирана топлинна енергия през процесния период са приложими Общи условия на "... ЕАД, одобрени с Решение № ОУ-1 от 27.06.2016 г. на КЕВР. Съгласно чл. 32, ал. 1 и ал. 2 от ОУ - 2016 г., месечната дължима сума за доставената топлинна енергия на клиент в СЕС, в която дяловото разпределение се извършва по смисъла на чл. 71 от Наредбата за топлоснабдяването (по прогнозно количество), се формира въз основа на определеното за него прогнозно количество топлинна енергия и обявената за периода цена, за която сума се издава ежемесечно фактура от продавача, а месечната дължима сума за доставената топлинна енергия на клиент в СЕС, в която дяловото разпределение се извършва по смисъла на чл. 73 от Наредбата (на база реален отчет), се формира въз основа на определеното за него реално количество топлинна енергия и обявената за периода цена, за която сума се издава ежемесечно фактура от продавача. В ал. 3 на чл. 32 ОУ - 2016 г. е предвидено, че след отчитане на средствата за дялово разпределение и изготвяне на изравнителните сметки от търговеца, продавачът издава за отчетния период кредитни известия за стойността на фактурите по ал. 1 и фактура за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, определено на база изравнителните сметки. Съгласно чл. 33, ал. 2 клиентите са длъжни да заплащат стойността на фактурата по чл. 32, ал. 2 и ал. 3 за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период в 45- дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят, а съгласно ал. 4 на чл. 33 продавачът начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва само за задълженията по чл. 32, ал. 2 и ал. 3, ако не са заплатени в срока по ал. 2. Тъй като според събраните доказателства на ответника е начислявана топлинна енергия по прогнозен дял, приложим е чл. 32, ал. 3 ОУ. Спрямо общите фактури по чл. 32, ал. 3 ОУ за 2021г. и 2022г. разпоредбата на чл. 33, ал. 4 ОУ е неприложима, тъй като отчитането на ИПРО,

изготвянето на изравнителната сметка и издаването на общата фактура за този период е настъпило след предвидения в ОУ- 2016 г. 45-дневен срок за плащане. Общите фактури за отчетния период са издадени на 31.07.2021г., и 31.07.2022г., а 45- дневният срок е изтекъл на 14.06.2021г., респективно на 14.06.2022г. (45 дни след изтичане на периодите, за които се отнасят фактурите, считано от 30.04.2021г., 30.04.2022г.). При това положение, с оглед неприложимостта на цитираните по-горе клаузи на Общите условия, съобразно разпоредбата на чл. 84, ал. 2 ЗЗД ответникът изпада в забава след покана, каквато не се твърди, нито се доказва да е отправена от ищеца до ответника. Поради изложеното искът по чл. 86 ЗЗД за заплащане на обезщетение за забава върху главницата за потребена топлинна енергия за горепосочения период подлежи на отхвърляне като неоснователен. Неоснователна е и претенцията за присъждане на мораторна лихва върху вземанията за дялово разпределение, тъй като същите стават дължими след покана, каквато не се установи да е отправена от ищеца до ответницата.

При този изход на спора на основание чл.78, ал.1 от ГПК ответницата следва да бъде осъдена да заплати на ищеца направените по делото разноски, съразмерно с уважената част от исковете, в размер на 159,99 лева за исковото производство и в размер на 39,18 лева за заповедното производство. На основание чл.78, ал.3 от ГПК на ответницата следва да бъдат присъдени разноски за адвокатско възнаграждение, съразмерно с отхвърлената част от исковете в размер на 36,36 лева.

По изложените мотиви, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по искове с правно основание чл.415, ал.1 във вр. с чл.124, ал.1 от ГПК във вр. с чл.79, ал.1 от ЗЗД във вр. с чл.150 от ЗЕ, предявени от „...“ ЕАД, ЕИК ....., със седалище и адрес на управление гр. София, ул. ..., срещу Т. А. И., ЕГН *****, с адрес гр. София, ж.к. ..., че Т. А. И. дължи на „...“ ЕАД сумите, за които е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по реда на чл.410 от ГПК по ч.гр.д. №33077/2023г. на СРС, 169 състав, както следва: 1915,99 лева, представляваща стойността на доставена топлинна енергия за периода от м.05.2020г. до м.04.2021г., за топлоснабден имот, находящ се в гр. София, ж.к. ..., абонатен №..., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 14.06.2023г. до окончателното ѝ изплащане, и 42,87 лева – такса за извършена услуга дялово разпределение на топлинна енергия за периода

от м.05.2020г. до м.04.2022г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 14.06.2023г. до окончателното ѝ изплащане, като **ОТХВЪРЛЯ** предявените искиове с правно основание чл.415, ал.1 във вр. с чл.124, ал.1 от ГПК във вр. с чл.86, ал.1 от ЗЗД за установяване дължимостта на следните вземания: 260,99 лева – мораторна лихва върху вземанията за ползвана топлинна енергия за периода от 15.09.2020г. до 06.06.2023г. и 9,20 лева - мораторна лихва върху таксата за дялово разпределение за периода от 16.07.2020г. до 06.06.2023г., като неоснователни.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.1 от ГПК Т. А. И., ЕГН *****, с адрес гр. София, ж.к. ..., да заплати на „...“ ЕАД, ЕИК ....., със седалище и адрес на управление гр. София, ул. ..., разноски по делото в размер на 159,99 лева, както и разноски за заповедното производство в размер на 39,18 лева.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.3 от ГПК „...“ ЕАД, ЕИК ....., със седалище и адрес на управление гр. София, ул. ..., да заплати на Т. А. И., ЕГН *****, с адрес гр. София, ж.к. ..., разноски по делото в размер на 36,36 лева.

Решението е постановено при участието на „...“ ЕООД, като трето лице – помагач на страната на ответника.

След влизане в сила на решението заверен препис от същото да се приложи по ч.гр.д. №33077/2023г. на СРС, 169 състав.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____